

Húsz éves a Szarvas és Vidéke Hetilap

Az újságírás nem egy hősköltemény

A Szarvas és Vidéke Hetilap elmúlt húsz esztendejét felelevenítő sorozatunkban megismerhették az indulásnak és a próbaszámok készítésének kulisszatitkait Szabovik János visszaemlékezései nyomán. Ezt követően Szabovik János kérdezte az őt követő főszerkesztőt, Pilishegyi Józsefet, aki 1986. augusztusától 1989. augusztusáig vezette a szerkesztőséget. Sorozatunk harmadik részében Pilishegyi József tette fel kérdéseit Mihaleczné Kovács Mária-nak, aki 1989. augusztusától 1990. májusáig állt a lap élén, majd Mihaleczné Kovács Mária kérdezte Szenes Jánost, a Szarvas és Vidéke Hetilap 1990. május 1. és 1995. június 2. közötti időszakának főszerkesztőjét. Ezúttal Szenes János kérdezett, aki válaszolt Keserű Zsuzsanna, a Szarvas és Vidéke Hetilap 1995. június 9. és 1996. március 8. közötti időszak szerkesztőség vezetője.

– Mi volt az a döntő pillanat az életedben, amikor elhatároztad, hogy újságíró leszel?

– Az én életemben nincsenek döntő pillanatok, és gyanítom, hogy máséban sem sok. A dolgok alakulnak. Frissdiplomás-ként Szentesen dolgoztam a Vetőmag Vállalat kutató intézetében, 1984-ben. Az utcán sétálva megálltam a Csongrád megyei Hírlap szerkesztősége előtt és kíváncsian bekukucskáltam. Arra gondoltam, jó lehet újságírónak lenni, mert sokféle dologgal találkozok. A főiskola után nagyon hiányzott az információ-áramlás, ami korábban a mindennapok természetes része volt. Aztán kiderült, hogy a főbérlőm szomszédja a helyi szerkesztőség vezetője. Egy délután becsöngettem hozzájuk, és megkérdeztem, hogyan lesz valaki újságíró. Nem mondhatnám, hogy kedvesen fogadott. Azt kérdezte, ki küldött engem oda. Azóta sem hiszi el nekem, hogy senki nem küldött. Kért egy-két írást egy héten belül, két hét múlva pedig már újságíró gyakornok voltam.

– Milyen lapoknál dolgoztál a Szarvas és Vidéke előtt? Milyen érzésekkel gondolsz vissza azokra az évekre?

– Tehát a Csongrád Megyei Hírlap szentesi szerkesztőségében voltam gyakornok. Mondhatom, katasztrofálisan kezdtem újságírói pályafutásomat. Egy nem egészen tíz soros tudósítást körülbelül egy óra alatt sikerült

megírnom. A főnököm elolvasta és visszaadta javításra. Aztán még egyszer elolvasta, és még egyszer visszaadta és így tovább. Na, akkor már nagyon bántam, hogy én oda valaha bettettem a lábam. És még később is gondoltam többször, hogy inkább elfutnék a világ végére, csak újságot ne kelljen írnom. Mert az én főnököm megtanított, de nem volt könnyű iskola. Ennek ellenére ma legszívesebben csupa nagybetűvel írnám ide a nevét: Szabó Róbertnek hívják. Ha akarnám – de

nem akarom – sem tudnám elfelejteni, amit tőle tanultam. Megtanultam először is, hogy az újságírás nem egy hősköltemény, hanem egy szakma, amelynek a követelményeit a saját érzelmeinktől függetlenül be kell tartani. Megtanultam, hogy "A hülyeséget nem sokszorosítjuk." Ez általában olyan esetekre vonatkozott, mikor írtam azokat a magyartalanságokat, melyeket a beszélgetőpartneremtől hallottam. Még most is megbicsaklik az ujjam, ha lusta vagyok a megfelelő kifejezést megkeresni, és leírni készülök például azt, hogy "tevékenység". És soha semmi nem "kerül megrendezésre"...

A legfontosabb pedig: "Magának itt kell világhírűnek lennie!" Ami nem jelent mást, mint, hogy mindegy hol, milyen lapnál dolgozik az ember, mindig a legjobbat kell adnia. Mert ami még ennél is több: ha az ember tiszteli az olvasókat és a szakmáját, akkor soha nem kell, hogy kisebbségi érzése legyen a nagyhírű újságok nagyhírű munkatársaival szemben, és nem kell elkeserednie, ha a környezetében esetleg nem becsülik meg a munkáját.

Mellesleg úszóedző is volt Szabó Róbert, tehát megvoltak az eszközei ahhoz, hogy kihozza az emberből a maximumot. Mégis elmentem Debrecenbe,

mert nagyon magányos voltam Szentesen. A Hajdú-Bihari Naplónál aztán tapasztalhattam, hogy milyen egy nagy szerkesztőség, ahol egymás szakmai előmenetelével sem, az ifjú újságíró belső, eszmei vívódásaival pedig főleg nem sokat foglalkoztak a kollégák. Ezen a MÜOSZ újságíró iskola se sokat segített, ezért hosszabb szünetet következett újságírói pályafutásomban.

– Amikor 1993-ban Szarvasra költöztetek, a város akkori képe és hangulata mennyiben emlékeztetett a korábbi, főiskolai éveid alatt megkedvelt kisvárosra?

– Emlékszem, ahogy jöttünk át a komppal a Körösön, azt hittem eltévedtünk, amikor megláttam az Arborétumi üdülősört. Mikor én itt diák voltam, a Strand utca végén lévő társasház volt az utolsó lakóépület a holtág irányában, a Mangol egy hatalmas zöldségeskert volt. Nagyot nőtt – úgymond – a város. És természetesen a hangulata is megváltozott számomra, hiszen diákként másképp érzékeli a dolgokat az ember, mint kétgyerekes családyaként. Nagy szeretettel a szívemben jöttem vissza ide, és nagyon hálás vol-

tam a városnak, mert úgy éreztem, befogad.

– 1995-ben egy sikeres pályázat után átvette a Szarvas és Vidéke szerkesztését. Kívülről úgy tűnt, hogy akkor minden adva volt számodra a lap sikeres irányításához. Jól kiépített terjesztői hálózat, tudósítók, egyebek. Fél év múltán mégis visszatértél a Békés Megyei Naphoz. Mi volt ennek az oka?

– Helyesbíték, nem fél év, hanem tíz hónap múlva és nem a Békés Megyei Nap szerkesztőségében, hanem az utcán találtam magam, mint munkanélküli. Ami persze az én döntésem következménye volt. A felsorolásodat pedig folytatnám azzal, hogy és volt kárpótlás, volt termálügy, iskolaügy, földügy – ha mond ez ma még valamit az olvasóknak.

Erre a kérdésre nagyon készültem. Tulajdonképpen azóta, hogy lemondtam a főszerkesztői megbízatásról. Százszor is elgondolkodtam rajta, hogyan is történtek a dolgok. Mostanában, ahogy születnek sorra a megemlékező interjúk, végignéztem a Szarvas és Vidéke általam szerkesztett példányait és arra a keserű gondolatra jutottam,

